

שזבו

מוסדות ברסלב שובו בנים - נחמת ציון
בנשיאות הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

בנים

גליון קמ"ב
פרשת ראה
כ"ח אב תשפ"ה

זמני שבת קודש

י-ם	ת"א	ח"ה	ב"ש
18:39	18:54	18:49	18:58
19:51	19:53	19:53	19:52
20:30	20:27	20:30	20:29

חומשים לפי לוח ציננים לבניה

מאת מוריניו
הרב שליט"א

ובהנוני נא כזאת

"ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה (דברים, י"א, כ"ו)"

מישהו נתקע בדרך, אולי אחד מעולף באיזה מקום. אליעזר יוצא שעה שלמה, משוטט ומחפש אורחים... ובחוץ חום נורא "כחום היום" העולם נשרף מרוב חום, ה' הוציא כזאת שמש, כל העולם נשרף אנשים מתו, זה היה אש גיהנום אף אחד לא יצא החוצה, וכשחוזר אליעזר אומר לאברהם אין אורחים, לא מצאתי אורחים. אומר לו אברהם אין אמונה בעבדים, אתה לא יודע למצוא אורחים אתה לא יודע להביא אורחים, אני אביא אורחים אני לא אשב לאכול בלי אורחים! יצא אברהם לחפש אורחים בתוך החום, הוא לא מרגיש את החום, הוא לא מרגיש שום דבר, הוא יוצא בחום הנורא הזה בשמש הלוהטת, שאף אחד לא יכול לצאת, ואיך שאברהם יצא החוצה, ה' הוריד לו מלאכים מהשמים בדמות אורחים כדי שלא יצטער.

אתה רק בעל הפיקדון

זה המנהג של הצדיקים, לא אוכלים לבד, האוכל זה לא שלך אתה לא בעל הבית על האוכל, אתה צריך תמיד לדעת שהאוכל הזה הוא של ה', אתה מתחלק עם האוכל הזה עם עוד מישהו, כי האוכל הזה הוא מתנה מה'. הכסף הוא לא שלך, אתה רק בעל פקדון, כל מה שיש לך זה לא שלך, זה שייך לכלל ישראל.

שולחים לך עניי? עכשיו רוצים להציל אותך, "צדקה תציל ממות" זה לא איזה פתגם, זה כפשוטו ממש, הצדקה מצילה ממות היא למעלה מהכול, כשאדם נותן צדקה, הוא עולה לעולם האצילות, הוא עולה למעלה מכול המזלות, מהחוקים, מהכוכבים, מכל הגזרות שגזרו עליו.

מדוע כסף נקרא זוזים?

אדם צריך לתת צדקה, את המעשר, את החומש, הוא יראה בסוף שזה יתרבה לו הוא ייתן מאה דולר יקבל אלף דולר הוא ייתן אלף

דולר יקבל מאה אלף הוא יראה את זה.

ולכן כסף נקרא זוזים, צריך להזין את הכסף. אל תשאיר אותו אצלך בכיס תזין אותו תזין את המעשר תמסור את זה הלאה תזין את זה הלאה, אם תזין תראה שזה יהיה כפול ומכופל.

לבחון את ה' בצדקה

וזה שכתוב "בהנוני נא בזאת אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארבות השמים והריקתי לכם ברכה עד בלי די" (מלאכי ג' א').

בדרך כלל אסור לבחון את ה' אבל דבר אחד שמותר לבחון את ה' זה בצדקה, ברגע שאדם יתן צדקות יתן משהו הוא יראה שהפרנסה מתחילה לעופף לו, יתחילו לזרום לו כספים.

וזה שמסביר הרבי (ליקוטי מוהר"ן כ"ג ד') "והיה שדי בצריך וקסף תועפות לך" (מלאכי ג') שמי שמרגיש את צער השכינה, את הצער של כל יהודי, שזה "שדי בצריך" אזי יזכה ל"כסף תועפות לך" – שפרנסתו תעופף לו כציפור.

כל יום ויום יש ניסים חדשים לגמרי שלא היו מעולם. אז מה אדם דואג? אדם מפחד לתת צדקה, תן צדקה תן משהו אל תפחד הכול יפתח, כל שערי השמיים יפתחו לך.

כמו שכתוב בפרשת השבוע (דברים ט"ו, י"א) "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ על כן אנכי מצוך לאמר תפתח את ידך לאחיך לעניך ולאביוןך בארץך, אדם נותן צדקה אז הוא פותח את כל השערים, שערי הדעת שערי החכמה שערי הבינה שערי תפילה שערי שידוכים שערי פרנסה.

ששולחים לאדם עני זה סימן שרוצים להציל אותו, רוצים להציל אותו מאיזה פורענות, מאיזה אסון. הילד שלך חולה? תן צדקה, יהיה ניסים יהיה רפואה. ע"י הצדקה תוכל לרפאות עוד אחרים גם כן.

צדקה היא עץ החיים

אומר הוזהר הקדוש (קיא' א'): "זכאה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדידיה, דהא אתער טוב בכנסת ישראל ובמה. בצדקה. דכד אתער צדקה, הוא טוב דדין אתער לגבי כנסת ישראל. ועל דא כתוב (משלי י) וצדקה תציל ממות.

מאי טעמא. בגין דצדקה אילנא דחיי הוא, ואתער על ההוא אילנא דמותא, ונטיל אינון דאחינו ביה, ושוזיב לון מן מותא. מאן גרים לההוא אילנא דחיי דאתער להאי, הוי אימא ההיא צדקה דאיהו עביד, כביכול הוא עביד ליה לעילא, כמה דאת אמר (תהלים קי) עושה צדקה בכל עת.

(אשרי חלקו של האיש שעושה טוב משלו, שחרי מעורר טוב עם כנסת ישראל, ובמה? בצדקה. ששצדקה מתעוררת, הוא טוב, אז מתעורר אל כנסת ישראל, ועל זה כתוב (משלי י) וצדקה תציל ממות.

מה הטעם? משום שצדקה היא עץ החיים, ומתעוררת על אותו עץ המות, ולוקח אותם שפאחזים בו ומצילים מהמות. מי גרם לאותו עץ חיים שיתעורר לזה? הוה אומר, אותה צדקה שהוא עושה, כביכול הוא עשה אותו למעלה, כמו שנאמר (תהלים קו) עושה צדקה בכל עת.

ניסים ונפלאות למעלה מדרך הטבע

ברגע שאדם מחלק צדקות הוא לא יודע איזה ניסים יהיה לו איזה פלאות יהיה לו, הוא נכלל בעץ החיים, הוא נמצא למעלה מהטבע, בעולמות אחרים לגמרי, הוא בכלל לא נמצא בעולם הזה, הוא שולט על כל העולמות על המזלות, הוא יכול לבטל את כל הגזרות מעליו ומעל כל ישראל, צדיקים נוהגים לא לשבת לאכול בלי אורחים, זה היה המנהג של אברהם אבינו, "והוא ישב פתח האהל כחם היום" (פרשת וירא א'), פתח האהל.

לראות אם יש עובר ושב ויכנסים בביתו: כחם היום. הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה שלא להטריחו באורחים (בבא מציעא פו:), ולפי שראוהו מצטער שלא היו אורחים באים, הביא מלאכים עליו בדמות אנשים (רש"י), אברהם אמר לאליעזר לך לחפש אורחים, אולי

שאלה: עליתי לאוטובוס עמוס ואני רואה בחור שיושב ולידו מקום ריק. שאלתי אותו אם אפשר לשבת לידו, והוא אמר לי שהמקום תפוס לחברו שעתיד לעלות בתחת היציאה מהעיר. האם אפשר לתפוס מקום לאדם שעדיין לא עלה ולא שילם, או שאין זכות לתפוס מקום ומותר לי לשבת במקום הריק?

תשובה: אין זכות לתפוס מקום יותר ממקום אחד שעליו שילם, ולכן יכול כל העולה קודם לתפוס ולשבת במקום. והטעם: בחו"מ סימן ק"ה נפסק שהתופס מנכס הלווה עבור בעל חוב שהלווה חייב לו, וע"י תפיסתו לא יישאר לבעלי חובות נוספים נכסים לגבות מהם – לא קנה. ורק אם חייב הלווה גם לתופס, מועילה תפיסתו עבור הבעל חוב השני.

ונחלקו הפוסקים האם יכול לתפוס רק כפי הסכום שהלווה (כדעת הרמ"ה, הסמ"ע והנתיבות), או גם יותר ממה שחייבים לו (כדעת הבית יוסף, והקצות). ולפי זה יש לדון לכאורה אם יוכל הנוסע לתפוס שני מקומות – עבורו ועבור חברו – כאשר ע"י תפיסתו הוא מונע מנוסע אחר לקבל מקום.

אך באמת נראה שבגדון השאלה ודאי שאין לו זכות לתפוס. שכן תפיסה מועילה רק כשמדובר בתפיסת מציאה או הפקר עבור חברו, שיש זכות לכולם לקחת מזה, או כשתופס מנכס הלווה עבור אדם שהלווה חייב לו ונכסיו משועבדים אליו. בזה אכן יש חילוקי דינים מתי מועיל כשמפסיד לאחרים. אבל מקום באוטובוס ששייך לחברת הנסיעות, והיא משכירה אותו לנוסעים עבור תשלום – פשוט שאין זכות לאדם לתפוס מקום ולמונע ממי ששילם לקבל את זכותו. ואף שתופס עבור חבר

לזכות בהם עבורו ועבור חברו. **שאלה:** אני נמצא בנופש במושב שרוב הציבור מקבלים שבת במגוינים מבעוד יום. האם היחיד נגרר אחריהם? תשובה: לא נגרר. היחיד נגרר (רס"ג, יב) רק כאשר קבלתם מבעוד יום היא לכבוד השבת, וחפצים בתוספת שבת להידור כבודה – משום שהיא קבלה לדבר מצוה. אך לא כשכוונתם לצורך עצמם, שלא יתאחרו באכילתם. וב"אגרות משה" (או"ח ח"ג, לח; וכן שם ה, טו) כתב: אם אינו לכוונת קדושת

השבת אלא משום שאין רוצים לשנות זמן האכילה מהרגלם בימי החול, כמו שהוא בהרבה בתי כנסיות במדינה זו – כמוכח מזה שרק בימות הקיץ שהימים ארוכים עושים כן, ולא בימות החורף שהימים קצרים – אין זה כלל בדיני מנהג, ולא אוסר הבעל את האשה ומותרת במלאכת עצמה בפשיטות... ומסופקי בקבלה כזו שאינה לכוונת מצוה, שאפשר שהמיעוט לא יימשך אחר הרבים. ואף באין שם אלא בית כנסת אחד, אלו שלא היו שם ולא קיבלו שבת – אולי אין נמשכים אחריהם. וב"שבט הלוי" (ז, לה) הוסיף שלדבריו, אף כשכוונתו "בשביל התינוקות שלא יישנו" – אין זו קבלת מצוה. ועיי"ש שחולק.

מאת: הרב"ג פנחס ברייער שליט"א
מחבר ספר 'דגדג' על חינוך ילדים

היה זה החסיד רבי בן ציון קנייבסקי, בנו של רבי מאטע (מרדכי) קנלנסקי, שבדרך נס פלאי הצליח לברוח מלהתגייס לצבא הרוסי ולהתחמק מהם. "אחרי הבריחה" – מספרת בתו הרבנית בורשטיין ברבות הימים: "לא היה אבי חופשי, הוא נחשב כעריק מהצבא וכדי להינצל מעונש כבד היה צריך למצוא מקום מסתור. הוא אמנם לא היה בצבא, אבל גם לא השתחרר ממנו, מדי זמן היה צריך להחליף מקום מסתור, והפחד נצמד אליו כל הזמן בכל מקום. צעירים לא נראו באותם ימים ברחובות – כולם היו מוגנים, ואילו היה מסתובב בגלי הדבר היה מעורר תיכף ומיד חשד. אולם גם תוך כדי נדידה ממקום מסתור אחד לשני, לא ויתר בשום אופן על תפילת שבת במגין."

בכל שבת היה יוצא, הוא לא ידע אם ישוב הביתה בשלום, ואולי אפילו להגיע לבית הכנסת לא יצליח. וכשכן הצליח והיה מגיע סוף סוף לחור בית הכנסת עוררה הופעתו חשש מייד, בבית הכנסת נכחו אנשים מבוגרים בלבד, מה עושה כאן אדם צעיר, אם אינו סוכן של הנקודה? הניכור מצד היהודים בבית הכנסת פצע את ליבו לא פחות מהבדידות שחווה.

כעבור חמש שנים בהם מסר נפשו שבת אחרי שבת לצאת ממחבואו לתפילה, באחד מימי חודש תמוז חל האירצייט של אביו ר' מאטע ע"ה, בנוסף חל אז גם האירצייט של אחותו שנפטרה בדמי ימיה. לגנר עיניו עמדו יקיריו והיה ברור לו שיוגע לבית הכנסת לאמירת קדיש, למרות הסיכון הגדול שבדבר. הוא יצא ממחבואו והלך לבית הכנסת להתפלל מנחה ואמר קדיש, ובאמצע הקדיש פרץ בבכי. לאחר התפילה, גיגש אליו אדם בלתי מזוכר ושאל אותו "מדוע בכית? מה מיצר לך?" ר' בן ציון פחד לדבר עמו, כי ברוסיה אינך יודע עם מי הנך מדבר. "אין זה מעניינך" הפטיר בתקוה שהלה ינח לו. אך הלה לא אבה לוותר, "ספר לי בכל זאת". מה יכול להיות, הרבה הנער לעצמו, אם הוא איש ק"ב בכל מקרה ייקח אותי לצבא, וגם אם לא מילא יתפסו אותו, עוד יום או יומיים בסוף אתפס, אולי בכל זאת הוא יעזור לי. "גייסו אותי לצבא וברחתי משם, ומאז אני חי כל העת בפחד תמידי שמא אתפס ואשלח לסיביר."

"אני יכול לעזור לך", אמר האיש. בן-ציון הביט בו בפליאה, איך בדיוק יעזור לו בצרתו. "יש לי תעודות של אזרח פולין, בוא תמלא אותן". נטל בן ציון את התעודות, חשב על שם קל שיוכל לזכור ורשם: ברק קנייבסקי. זה יהיה שמו הרשמי מעתה, שם המשפחה הזה יישאר בקרב צאצאיו. האיש פנה לדרכו ונעלם כלעומת שבו. בן-ציון נדהם מן הישועה הבלתי צפויה, וכי במצבו היה יכול לצפות למשהו טוב מזה? מעתה הרגיש מעין יציאה מעבדות לחירות. התברר לו כי בזכות הקדיש שאמר על יקיריו מתוך מסירות נפש חמלו עליו מן השמים. מעכשיו הוא 'אזרח פולני' שאינו נדרש לשרת בצבא רוסיה ויכול לנוע בחופשיות.

"זה היה נס כפול", מספר הבן ר' מרדכי קנייבסקי, "כי בזכות הפספורט הפולני יכולנו מאוחר יותר לעלות לארץ ישראל דרך פולין. עד יומו האחרון לא ידע אבי מי היה שליח ההשגחה שהביא לו את המסמכים הפולנים."

ההתבוננות היא אבן יסוד לכל התקדמות בחיים. אדם שאינו מתבונן על מעשיו, אדם שאינו בודק האם אני מתקדם או אולי נסוג, אדם שאינו עוקב כל הזמן על מעשיו – האם הם מובילים אותו לאיזו מטרה בחיים או אולי הוא סתם מדשדש במקום – לא יגיע לשום מקום. למעשה, ניתן לחלק את ההתבוננות לשני חלקים: האחד – מתמקד בעצם הענין, מהי הדרך הנכונה ובכללה הבדיקה האם אני צועד במסלול הנגדי, מסלול אשר הביא אל עבר פי פחת. השני – ההתבוננות גם כאשר נמצאים בדרך הנכונה, האם אני מתקדם בקצב המתאים או אולי אפשר לשפר את הגישה והסגנון. עליו לזכור: החיים סוחפים ודינמיים. אדם שלא יקח יוזמה ופשוט יישב עם עצמו ועבור על כל פרט מחייו – האם זה טוב לו או לא, האם הוא במסלול הנכון – לא יגיע לכלום...!

(הקדמה לשבת עונת)

התחילו לפרוח ולצמוח. הם התחילו לחיות כאילו נולדו מחדש. הם מוצאים את עצמם לפתע, לאחר עבודה סיופית של שנים, עוסקים בדברים שהם אוהבים. מ"סתם חיים אפורים ומשעממים" – החיים הפכו למעניינים ומאתגרים. מאנשים כבויים נחפז לאנשים יצירתיים שנותנים ביטוי לפימיונות... אנשים ששינו דברים בגישה בבית – רואים איך כל האווירה בבית השתנתה. אנשים שביצעו שינויים התחילו לחיות חיים עם תוכן: הם לומדים דברים שהם אוהבים, מתפללים יותר ובעיקר מתקדמים למטרה. אדם שלא עוצר לחשוב יכול לחיות חייו בטעות. במקרה הפחות גרוע – יכול הוא לפספס את חייו... עלינו לזכור: שיתיים לא קורים מעצמם, שיתיים צריך ליזום... ואף פעם לא מאוחר. ידועה האמרה החסידית: אצל יהודי תמיד מאוחר, ואף פעם לא מדי מאוחר.

ישנה תופעה מדהימה, אנשים מכירים את כולם ואינם מכירים את עצמם! הם יודעים מה מכעים את השכנים, הם יגדירו במדויק מה הבוס אוהב ומה הוא לא יסבול בשום אופן, גם את הילדים מכירים – כל אחד עם מעלוליו וחולשותיו, ורק את עצמם אינו מכירים. מסיבה פשוטה: משום שבחיים לא עצרנו וחשבנו מי אנטנו באמת. האם טוב לנו, או שאנחנו פשוט סוחבים את החיים...? מעולם לא בדקנו האם אנטנו במסלול הנכון, או אולי לא עלינו על שום מסלול ואנו זורמים וזורמים לפי האווירה ומציאות החיים. ישנו פחד מלחשוב, הרבה אנשים מעדיפים לחיות במדיניות של בת יענה – "אני לא יודע, לא שומע, הכל בסדר, ושלוש..." צריך להבין ששינוי אינו אמור להקשות ולסבך, להיפך. הרבה פעמים אנשים שעצרו וחשבו והחליטו לבצע שינויים – פשוט

מוקד הישועות שעל ידי המוסדות הקדושים

לילדה שלי היה משהו באף, והרופאים קבעו פה אחד: חייבים ניתוח. כל רופא שבדק אותה, חזר ואמר – "ניתוח", מכל הכיוונים דיברו על ניתוח בלבד.

בלב דואג התקשרתי למוקד הישועות של המוסדות הקדושים, תרמתי פדיון נפש וביקשתי:

שאם אכן יהיה צורך בניתוח – שיעבור בשלום, אבל שבעזרת השם לא נגיע כלל לניתוח.

ופלאי פלאים! לאחר התרומה – הכל עבר מעצמו, לגמרי לבד, בלי שום ניתוח...

(בעילום שם)

'פדיון נפש המסוגל לכל הישועות ברוחניות וגשמיות'
זקוק לישועה? זיווג? פרנסה? הצלחה? זרע של קיימא? רפואה?
חייג: 037.148.148 שלוחה 2

הגה"ק רבי שמואל בהג"ר צבי הירש סלנט זצ"ל אב"ד ירושלים | כ"ט אב תרס"ט

ספר רבי שמואל, שבידרכו לארץ ישראל נקלע בסוף השנה סמוך לבעלזא והחליט לשהות בראש השנה בבעלזא בכדי לראות מקורב את כ"ק מרן השור שלום, ששמו הלך לפניו כגאון עולם וכפועל ישועות, ברצונו להתברך מפי קדשו בבריאות הגוף בהיותו ידוע חולי, ובנוסף לכהן החל לסבל מכאבים נוראים בכתפו עד שכמעט לא היה מסוגל להרים את ידו, וכשהגיע לבעלזא לא גלה לאיש את שמו והמתין בין קהל החסידים שבאו לקבל פני הצדיק.

לפתע נכנס השור שלום והחל להתקדם לעברו, ותוך כדי כך נשען על כתפו המיסרת, ר' שמואל פרץ בזעקה על כאביו האימים, אך הרבי הרגיע אותו באמרו: ידעתי בני ידעתי, ומהיום והלאה לא תרגיש שום כאב בכתפך, ואכן מיד לאחר מכן כשיצא החוצה פסקו הכאבים, והגביה את ידו כאלו מעולם לא סבל יסורים וכאבים.

והו' השם יתליפו כוח - שלושה ימי גיבוש חוויה ורוממות באווירה קדושה ונעלה

קעמפ מרומם לתלמידי הישיבות הקדושות 'חכמה ודעת' הישיבה הגדולה והישיבה הקטנה

השנה תשפ"ו יחד עם מורינו הרב שליט"א וכלל עמך בית ישראל ללא שום מניעות ובעיות.

לאחר כל זאת יצאו הבחורים לגן הישיבה לארוחת בוקר. ולאחריה יצאו בחורי ישיבה גדולה לאטרקציה מיוחדת, כאשר כל זאת תחת ההצלחה הגדולה והמשגשגת בעת פתיחת ישיבה גדולה בשנה האחרונה בישיבתנו בעיר העתיקה. על כל זאת מנצח במלאכתו המשיגה החשוב והמסור, הרה"ח ר' יששכר דוד ארלנגר שליט"א, שדאגתו ומסירתו לישיבה גדולה ולבחורי החמד היקרים.

בו זמנית יצאו בחורי ישיבה קטנה לציונו של הבבא סאלי זי"ע להעתיק בתפילה לרפואת מורינו הרב שליט"א, להצלחת הישיבה הק' ולישועת הכלל והפרט. לאחר מכן יצאו הבחורים לשוב כרם שלום להרצאה מרתקת על גודל הניסים שנעשו לנו ביום שמחת תורה תשפ"ד.

הגעה למתחם: בהמשך התגבשו כלל בחורי הישיבה אל עבר מתחם השהייה במושב נווה. מתחם מיוחד הוקצה לבחורי ישי"ג, ולאחר התארגנותם בחדריהם נקראו הבחורים לחדר האוכל, אשר את פניהם קידמו שולחנות ערוכים בכל טוב. בהמשך התקיימה הרצאה מרתקת מפי הרב אביחי כהן הי"ו, שסיפר את סיפור חזרתו בתשובה ממסתעריבים לגמרא, תוך כדי שמגנה את הצבא ומצביע על אפסיותו לעומת חשיבות התורה ולומדיה.

מיד לאחר ההרצאה התיישבו בחורי החמד לסדר לימוד עד תפילת מנחה ומעריב. בסיום הודיעו צוות הישיבה על ארוחת ערב ולאחר מכן הצגה מרתקת שהופקה ע"י בחורי ישי"ג. הבחורים נחמנו גנון ונפתלי טויטו הי"ו

לאחר שנה מלאה וגדושה בלימוד הגמרא הק' ובהוספת יראת שמים טהורה, יצאו כמידי שנה ושנה בימי בין הזמנים כלל בחורי ישיבת חכמה ודעת ישיבה קטנה וישיבה גדולה לקעמפ מושקע במיוחד, יותר מכל שנה ושנה, אשר מעליו מתנוסס השם המיוחד **"חכמה ודעת"**.

ובכן, לבילי שלישי י"א מנחם אב יצאו כ-180 בחורי חמד של ישיבתנו הק' בשעה 4:00 לפנות בוקר להתפלל תפילת שחרית בישיבת גור בראשון לציון. התפילה עצמה הייתה בהתעוררות גדולה וחיות נפלאה, כאשר צוות הישיבה עצמו מביע התפעלות עד מאוד מהכובד ראש והרצינות לצד החיות והשמחה בתפילה. המג"ש הרה"ח ר' יצחק הלפרין שליט"א מנחה בטוב טעם ודעת את סדר התפילה בנוסח הידוע והמקובל ממורינו הרב שליט"א.

איי ג'אמפ: לאחר התפילה יצאו כלל הבחורים להחליף כח במתחם האיי ג'אמפ שבעיר. הבחורים כחיילים שומרים על הצביון החסידי בלשונם, במלבושם ובהתנהגותם. במתחם החבלים הבחורים כתלויים בין שמים וארץ מזמרים בחדווה את השיר "כל העולם כולו גשר צר מאוד", כאשר המילים מקבלות משמעות כפולה ומכופלת.

עטרת שלמה: לאחר שלוש וחצי שעות של הנאה וחיידוש המוחין יצאו הבחורים לישיבת עטרת שלמה לחזות בפאר הקודש - ארון הקודש המיוחד שכולו מקשה זהב וכסף. בד בבד ניגש החזן, המג"ש הרה"ח ר' יצחק הלפרין שליט"א, לאמירת קטעים מתפילת ראש השנה בנוסח ברסלב, כאשר הלב רוטט ויודע שבעוד 49 יום חל הקיבוץ הגדול בראש השנה באומן. כולם בלב מלא תפילה שהשנה נזכה להגיע לאומן לראש

